

РЕШЕНИЕ

№ 1923

гр. София, 22.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15
състав**, в публично заседание на 07.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **1169** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

[фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Т. Ц. оспорва ревизионен акт № 01 1103467/ 09.06.2011 г., издаден от В. К., главен инспектор по приходите в ТД на НАП – С., потвърден с решение № 2387/ 27.12.2011 г. на директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението”, сега „Обжалване и данъчно–осигурителна практика” С. при ЦУ на НАП в частта на непризнат данъчен кредит в общ размер на 168 693,30 лв по фактури, издадени от [фирма], [фирма] [фирма], [фирма] и [фирма] за данъчни периоди април, юни, юли, август и ноември 2009 г.

В жалбата са въведени оплаквания за незаконосъобразност на РА, обосновани със следните твърдения: органът по приходите не е преценил в съвкупност събраните доказателствата, а изводите му са основани на косвени обстоятелства и дори догадки; доставчиците са регистрирани по ЗДДС субекти и са издатели на спорните фактури, които са отразени в отчетните регистри по ЗДДС; доставките са разплатени от ревизираното дружество, което означава, че е възникнало данъчно събитие, а и липсва житейска и друга логика да бъде платено нещо, което не е получено и не предстои да бъде получено. Доказателствата за получаване на доставките са налице в счетоводството на дружеството–жалбоподател, което е водено редовно. Д., че не е изяснен произходът на стоките не може да обоснове отказ на право на данъчен кредит – теза, провеждана последователно в съдебната практика.

Искането до съда е за отмяна на РА. Претендират се и разноски.

Ответникът, директорът на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"

С. чрез представител по пълномощие, оспорва жалбата по съображенията в потвърждаващото ревизионния акт решение и моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

От фактическа страна се установява:

Дружеството – жалбоподател е вписано в ТР - Агенция за вписванията на 08.01.2010 г.

С решение № 1792/ 24.11.2010 г. на органа по чл. 152, ал. 2 ДОПК е отменен РА № [ЕГН]/ 02.09.2010 г. в частта относно установените задължения по ЗДДС за данъчни периоди м. април, юни, юли, август и ноември 2009 г. и преписката е върната за повторна ревизия с указания да се изискат доказателства както от РЛ, така и от доставчиците, включително като се използват възможностите за проверка на кадровата и техническа обезпеченост на дружествата, достъпни на приходната администрация - Г., отчети за паричен поток, справки за трудови договори и др. Указано е извършване на проверка на място в счетоводството на жалбоподателя и съпоставка на представените от преките доставчици доказателства и оригиналните документи, намиращи се при ревизирания субект. В рамките на новите насрещни проверки при доставчиците да се проследи движението на стоките, заприходяването им и изписването за продажба, прехвърляне правото на собственост върху тях, както и получаване на информация за условията, съпътстващи осъществяването на доставките при всеки един от доставчиците по веригата, проверка на складовите и търговски бази, начинът, по който е документирано от жалбоподателя фактическото получаване на стоките, наличие на трудов ресурс при всеки от доставчиците; да се уточни предметът на дейност на жалбоподателя предвид големите количества разнообразни стоки.

Със ЗВР № 1010763/ 08.12.2010 г., издадена от Е. В., началник сектор „Ревизии”, дирекция „Контрол” при ТД на НАП С., връчена на управителя на дружеството-жалбоподател на 21.12.2010 г. е възложено извършване на ревизия с обхват задълженията на [фирма] по ЗДДС за период 01.04.2009 г. – 30.04.2009 г., 01.06.2009 г. – 31.08.2009 г. и 01.11.2009 г. – 30.11.2009 г. и срок до 3 месеца, считано от датата на връчване на ЗВР.

РД, възражения срещу който не са постъпили, съдържа следните констатации: Основен предмет на дейност на търговеца е продажби в бистро в [населено място] и строителство по договори, сключени с община [населено място] и Обединение „Строител 2009”.

1. За данъчен период м. април 2009 г. не е признато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 25 000,52 лв по фактури № 25/ 17.04.2009 г., № 27/ 20.04.2009 г., № 31/ 22.04.2009 г., № 32/ 24.04.2009 г. и № 38/ 30.04.2009 г. , издадени от [фирма] с предмет на доставките „по договор 012/ 08.03.2009 г.” ИПДПОЗЛ е връчено по реда на чл. 32 ДОПК. Проверката в информационната система на НАП показала, че фактурите са включени в дневника за продажби и справка декларация. От жалбоподателя са представени само копия на фактурите, но не и цитираният в тях договор, нито други документи, конкретизиращи извършването на услугите.

2. Констатациите на приходния орган относно непризнат данъчен кредит в общ размер на 2 181,74 лв за данъчни периоди м. април и юни 2009 г. по фактури № 58/ 16.04.2009 г. и № 60/ 15.06.2009 г., издадени от [фирма] с предмет на доставките „извършени СМР” са следните: Представител на цитираното дружество също не е намерен на адреса за кореспонденция с приходната администрация, което наложило

връчване на ИПДПОЗЛ по реда на чл. 32 ДОПК. Фактурите са включени в дневника за продажби и справка декларация; Установено е от приходния орган, че към 27.04.2006 г. всички трудови договори за прекратени. От РЛ са представени единствено копия на двете фактури, а фактура № 58 е без дата. С оглед пасивността на жалбоподателя да ангажира данни, конкретизиращи извършените СМР – договор, количествено–стойностни сметки, приемо–предавателни протоколи и др., нито за извършено плащане, констатациите на ревизиращия орган са потвърдени от издателя на РА.

3. От [фирма] са издадени фактури, по които е начислен ДДС в размер на 38 651,84 лв за данъчни периоди м. юни 2009 г., м. юли 2009 г. и м. август 2009 г. по фактури № 8/ 17.06.2009 г., № 11/ 24.06.2009 г., № 14/ 03.07.2009 г., № 16/ 15.07.2009 г. № 19/ 10.08.2009 г., № 20/ 18.08.2009 г. № 23/ 21.08.2009 г. и № 25/ 29.08.2009 г. предмет на доставките Р. тръби, извозване земна маса, чакъл, баластра, зариване, трамбоване. ПИНП № 22 44 1010763 3/ 08.04.2011 г. се основава на връчване на ИПДПОЗЛ по реда на чл. 32 ДОПК. Фактурите са включени в дневника за продажби и справка декларация Според съставителите на РД съгласно оборотната ведомост, представена при предходната ревизия, дружеството не разполага със собствени Д., нито с нает персонал за извършване на доставките. Налице е само един трудов договор, сключен с работник на длъжност чистач.

4. Не е признато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 97 740 лв за данъчен период м. ноември 2009 г. по фактура № 5...101/ 16.11.2009 г., издадена от [фирма] с предмет на доставката полиетилен, поликарбонат и полиамид. Според ПИНП № 22 44 1010763 3/ 08.04.2011 г. дружеството е deregистрирано по ЗДДС, считано от 16.07.2010 г. Справка в информационната система на НАП показала, че фактурата е включена в дневника за продажби и справка декларация. Освен фактурата и договор за доставка от 03.11.2009 г., протоколи за предаване/ приемане на стока/ материали от 12.11.2009 г. и 17.11.2009 г., други документи, конкретизиращи доставки на стоки, не са предоставени.

5. По фактура № 1526/ 30.07.2009 г. издадена от [фирма], с начислен ДДС в размер на 5119,20 лв е с отразен предмет на доставката желязо. Според констатациите в ПИНП не са посочени доказателства от кого е придобита стоката, както и за материална и кадрова обезпеченост на дружеството – съгласно оборотни ведомости за м. юли и август то не разполага с Д., нито с нает персонал по данни от информационната система на НАП. В представена от управителя му декларация основна дейност е посочена за [фирма], а не на [фирма].

Връченият на 15.06.2011 г. ревизионен акт е оспорен по реда на чл. 152 ДОПК на 27.06.2011 г., подадена е и жалба-допълнение на 08.07.2011 г. Дружеството е уведомено, че следва да бъде отстранена нередовност, указанието е изпълнено на 01.08.2011 г. С писмо от 15.08.2011 г. ответникът е предложил на [фирма] да бъде сключено споразумение за продължаване на срока за произнасяне на основание чл. 156, ал. 7 ДОПК.

РА е потвърден с решение № 2387/ 27.12.2011 г. на органа по чл. 152, ал. 2 ДОПК, връчено на представител на РЛ на 16.01.2012 г.

По делото е прието заключение на ССЕ, основано на проверка на петте дружества и на счетоводството на жалбоподателя, в което са проследени взетите счетоводни записвания във връзка със спорните фактури, разплатени в брой. Проверка на адреса за кореспонденция на [фирма] /обявен в публичния регистър на НАП в [населено

място]/ не е извършена. Фактура № 50..0101/ 16.11.2009 г. е включена в дневника за продажби. за м. ноември 2009г. задълженията на това дружество по ЗДДС са 258 099,52 лв съгласно РА № 1000791/ 20.09.2010 г. От [фирма] не са представени никакви документи включително такива, по които се явява доставчик, поради което няма данни и информация за реално извършени доставки. По отношение на фактурите, включени в регистъра през м. ноември 2011 г. в дневник за продажбите констатациите на РЕ са, че данъкът е дължим на основание чл. 85 ЗДДС въпреки неправомерното му начисляване. Не са констатирани основания за корекция на данъчната основа на извършените доставки и начисления данък.

[фирма] също не е открито на адреса за кореспонденция от вещото лице. Спорните фактури № 0...058/ 20.04.2009 г. и № 0...060/ 15.05.2009 г. са включени в справка–декларация по ЗДДС и дневниците за продажби за двата периода. Относитими ревизионни актове спрямо доставчика не са издавани.

Вещото лице не установило контакт със законен /или договорен/ представител на [фирма]. Шестте фактури, издадени през данъчен период м. април 2009 г., са включени в дневника за продажби и в справката декларация. Спрямо дружеството не е извършвана ревизия с обхват ЗДДС.

[фирма] не е открито на адреса за кореспонденция. Констатирано е, че осемте спорни фактури са включени в отчетните регистри по закона. Спрямо дружеството е издаден РА №[ЕИК]/ 07.10.2011 г., с който са доначислени задължения по ЗДДС в размер на 375 279,17 лв и лихви за просрочие. Според мотивите на акта от [фирма] на ревизиращия екип не са представени доказателства за реално осъществени облагаеми доставки. Следователно данъкът по всички фактури, включени в регистъра през м. юни, юли, и август 2009 г. в дневник за продажбите е начислен без основание и при липса на доставка, но е дължим съобразно чл. 85 ЗДДС.

Идентични са констатациите на ССЕ и по отношение на [фирма], контакт с представител на което не е установен; от хронологичен опис на сч см 702 Приходи от продажба на стоки е видно осчетоводяване на фактурата, която е включена в справката декларация по ЗДДС и дневника за продажби за данъчен период м. юли 2009 г. Спрямо дружеството е издаден РА № [ЕГН]/ 13.07.2010 г., с който е доначислен ДДС в размер на 3 964 389,63 лв. Констатациите и изводите на РЕ са аналогични като тези в РА спрямо останалите доставчици – непредставяне на документи за реално осъществяване на доставки, неправомерно начислен, но дължим съобразно чл. 85 ЗДДС данък добавена стойност.

По делото липсват данни за отмяната на ревизионните актове, издадени спрямо част от доставчиците /писмо изх. № 10 00 1582/ 11.03.2013 г. на директора на ТД на НАП С. е постъпило след края на устните състезания/.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Р. акт е издаден от компетентен орган по приходите на основание чл. 119, ал. 2 ДОПК /в редакцията на нормата преди влезлите в сила на 01.01.2013г. изменения, определящи, че РА се издава от органа, възложил ревизията, и ръководителя ѝ/, след надлежно възложена ревизия съгласно чл. 112 и 113 от ДОПК. Спазена е формата по чл. 120 от ДОПК. Не се установяват съществени нарушения на процедурата по ДОПК при провеждане на ревизията, които обуславят извод за ограничаване правото на защита на ревизираното лице или да препятстват съдебния контрол за спазване на материалния закон при определяне на задълженията, включени в нейния обхват. Дори

да бяха установени по преписката, нередовностите при изпълнение на процедурите по чл. 32 ДОПК не обуславят извод за процесуална незаконосъобразност на акта. В съдебната практика е безспорно възприето разбирането, че нарушения от този характер не опорочават ревизионното производство като цяло. Административният съд не може да отмени РА и да върне преписката на приходния орган за отстраняване на процесуални пропуски, а е длъжен в съответствие със събраните по делото доказателства да се произнесе по същество на спора, в случая наличие на основания за отказ да се признае право на данъчен кредит.

Формалните предпоставки, свързани с документиране на облагаема доставката между регистрирани лица с фактура и отразяването ѝ в отчетната им документация не са достатъчни да обосноват правото на данъчен кредит. Реалността на доставката, документирана с редовно издадена фактура, е основен въпрос при преценка дали е право на приспадане на данъчен кредит за тази доставка - чл.6, ал.1, чл.25, ал.2 и 6, чл.68, т.1 и 69, ал.2 от ЗДДС и пряко приложимите общностни норми - чл.62, 63, 167 и 168 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета и актуалната практиката на С. - в т.31 от решение от 06.12.2012г. по дело C-285/11 се сочи, че за да се установи, че на основание доставки на стоки е налице правото на приспадане на данъчен кредит за съответното данъчнозадължено лице, е необходимо да се провери дали последните са били реално осъществени и дали съответните стоки са били използвани от лицето за извършване на облагаеми сделки. Н. съд е задължен в съответствие с правилата за доказване, установени в националното право, да извърши глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото, за да определи дали съответното дружество може да упражни право на приспадане на основание на споменатите доставки на стоки. Ако в резултат от тази преценка се установи, че разглежданите доставки на стоки са реално осъществени и впоследствие тези стоки са били използвани за целите на облагаемите сделки на съответното данъчно задължено лице, по принцип правото на приспадане не би могло да му бъде отказано (т. 32, 33).

Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. В законодателството и в съдебната практика не са установени абсолютни критерии, при наличието на които действителното осъществяване на дадена доставка може да се приеме за установено по несъмнен начин. Икономическата рамка, в която стопанските субекти организират и осъществяват търговското си занятие, обуславя конкретна преценка на основния за правото на данъчен кредит въпрос. Когато се касае за продажба на стоки, се търсят данни за техния произход, съхранение, транспорт, предаване. Когато се касае за доставка на услуги, се търси кадрова и техническа обезпеченост за оказването им, или проследяват се фактите, чрез които би следвало да се обективира продажбата на стоките/ услугите, но в контекста на конкретна икономическа ситуация – имуществен статус на ревизирувания субект, данни за извършвана търговска дейност и начина, по който тя е организирана.

Доказателствената задача на жалбоподателя като ревизирано лице, което твърди, че в негова полза е възникнало субективното материално право за приспадане на данъчен кредит, е да установи по несъмнен начин обема, вида и стойността на фактурираните СМР, тяхното действително изпълнение и приемане, вида и количеството на стоките, тяхното действително предаване на като родово определени вещи.

1. относно правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 25 000,52 лв по

фактури № 25/ 17.04.2009 г., № 27/ 20.04.2009 г., № 31/ 22.04.2009 г., № 32/ 24.04.2009 г. и № 38/ 30.04.2009 г., издадени от [фирма].

Данните по преписката сочат, че петте фактури касаят доставки „по договор 012/ 08.03.2009 г.“, който не е представен пред приходните органи /и по делото/ и не са налице твърдения и данни за предмета му. Оскъдното съдържание на фактурата дава основание да се приеме, че се касае за услуга. Нейните параметри не са пояснени и в жалбата по реда на чл. 152 ДОПК /допълнение/, която се позовава на пасивност на проверяващите и неупражнено задължение за служебно дирене на обективната истина. РЕ не извършил справка за персонала на дружеството, нито съобразил, че то има назначен управител по договор за управление, който осъществява личен труд, като за целта не е необходимо да се сключва трудов договор.

Липсата на данни за параметрите на услугата затрудняват органа/ и съда да изпълнят задължението си да укажат на засегнатия от РА субект какви доказателства да посочи за установяване на публичното субективно материално право на приспадане на данъчен кредит с адресат приходната администрация, на което се позовава. Само с издаване на фактурите и включването им в отчетните регистри по ЗДДС фактическият състав по чл. 68, ал. 1 ЗДДС не е доказан. От мотивите на решението на С. по дело С-643/11 може да се формулират и изводи за ирелевантността при преценката за реалност на доставката на фактите за начисляване на ДДС и на внасянето му от доставчика. Задължението на лицето, начислило данъка, да го плати, е независимо от задължението за плащането му поради облагаема доставка /т.33 от решение по дело С-643/11, т.26 от решение по дело С-566/07/. Само от факта на съставяне на издателя на фактурата на ревизионен акт, в който приходната администрация не е извършила корекция на декларирания от него ДДС не следва извод, че посочената администрация е признала, че фактурата съответства на действително извършена облагаема доставка /реш. по дело С-643/11/. За целите на ЗДДС данъчно събитие е не правоотношението или задължението, а изпълнението на задължението за извършване на услуга. Без да е извършена тавата с аргумент от чл. 25, ал. 2 ЗДДС не възниква данъчно събитие, нито задължение за начисляване на данъка по чл. 25, ал. 6, т. 1 ЗДДС.

2. относно правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 2 181,74 лв за данъчни периоди м. април и юни 2009 г. по фактури № 58/ 16.04.2009г. и № 60/ 15.06.2009 г., издадени от [фирма] съображенията на съда са идентични, макар да е конкретизиран предметът на доставката като услуга, при това строително-монтажни дейности. Естеството на СМР, като последица от които или възниква нова вещ, или съществено се променят в качествено или количествено отношение характеристиките на съществуваща, предполага установяване на резултатите от тях чрез оглед на място, съставяне на протоколи за вида и количеството на труда и вложените материали /особено когато се касае за работи, подлежащи на закриване – арг. приложение № 12 към чл. 7, ал. 3, т. 12 от Наредба № 3/ 2003 г. за съставяне на актове и протоколи по време на строителството/. Действително, наличието или липсата на назначен персонал по трудов договор е само индичия за кадровата обезпеченост на търговец да изпълни определени дейности предвид възможността да е налице заобикаляне на изискванията на

осигурителното законодателство. Това не освобождава РЛ от доказателствената задача да установи, че фактурираните услуги са осъществени, резултатите от тях са налични на конкретен обект, респ. се влагат в последваща облагаема дейност на търговеца. С. анализ на тези данни обуславя извод, че макар редовно осчетоводени при страните по отделните договори, услугите не са извършени от доставчика. По общото правило на чл. 154, ал. 1 от ГПК във вр. с § 2 от ПЗР на ДОПК в тежест на носителя на правото е да докаже осъществяването на предпоставките за възникването му. В тази връзка не е достатъчно притежаването на данъчния документ по чл. 71, т. 1 от ЗДДС, а е необходимо услугите по облагаемата доставка да са реално получени /арг. чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС. Последиците на доказателствената тежест обвързват съда да приеме за неустановени фактите, за които носещата обвързаността по доказването страна не е провела доказването. При горния анализ на доказателствата в ревизионната преписка и посочените по делото съдът приема, че пълно доказване не е проведено. Издаването на фактурата и фактът на плащането са индиция за възможното оказване на услуги поради наличието на функционална връзка на задълженията по договора за изработка като двустранен договор. При доказване с косвени доказателства формираният фактически извод следва да е единствено възможен. Затова по правило с косвени доказателства се провежда насрещно доказване. При възприетото по-горе за доказателствената тежест, насрещното доказване на приходната администрация е проведено успешно. При формулиране на процесуалната си позиция РЛ е обосновоало нередовности при осъществяване на процедурата по чл. 32 ДОПК, но не конкретизира времето и мястото на извършване на услугите.

3. Изложените съображения се отнасят пълна степен и до правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 38 651,84 лв за данъчни периоди м. юни 2009 г., м. юли 2009 г. и м. август 2009 г. по фактури № 8/ 17.06.2009 г., № 11/ 24.06.2009 г., № 14/ 03.07.2009 г., № 16/ 15.07.2009 г. № 19/ 10.08.2009 г., № 20/ 18.08.2009 г. № 23/ 21.08.2009 г. и № 25/ 29.08.2009 г., издадени от [фирма] с предмет на доставките Р. тръби, извозване земна маса, чакъл, баластра, зариване, трамбоване, относими и към чл 6, и към чл. 9 ЗДДС. Според жалбата–допълнение в производството по чл. 152 ДОПК за услугите трамбоване и зариване не се налага ползване на специален трудов ресурс, тъй като управителят на дружеството полага личен труд. Въпреки това не става ясно достатъчни ли са били личните усилия на управителя да изпълни услугата, кога и къде е станало това. Липсва информационна следа за придобиване на вложените тръби от Р., доколкото дейностите, изброени във фактурата, показват функционална връзка между тях и цитираната стока. Както бе посочено, надлежното осчетоводяване и включване в справки декларации и в дневници за продажби по закона не установява фактически състав по чл. 68 ЗДДС.

4. Доставките на стоки по фактурите, издадени от М. 92 Е. са конкретизирани в договор за доставка, сключен между РЛ и цитирания търговец на 03.11.2009 г. и в протоколи за приемане и предаване на стока. П., поликарбонатът и полиамидът представляват технически пластмаси, с широко предназначение.

Няма съмнение, че произходът, извеждането от склад, заприходяването в такъв, превозът като елементи от предаването не са част от фактическия състав на правото да се приспада данъчен кредит, но са съществена индичия за осъществяване на доставката на стоки. В същата насока съдът би ценил и данните от проверка в счетоводството на дружеството, каквато не е извършена нито преди изготвянето на заключението на ССЕ, нито от ревизиращия екип, провел ревизията спрямо доставчика, пристъпил към установяване на задължението му по особения ред на чл. 122 и сл. ДОПК. Последниците на доказателствената тежест обвързват съда да приеме за неустановени фактите, за които носещата обвързаността по доказването страна не е провела доказването.

5. Същите съображения са относими към доставката на желязо по фактура № 1526/ 30.07.2009 г., издадена от ЙОПЕТ У. СТРОЙ Е., от което не са посочени доказателства от къде е придобита стоката, къде е съхранявана/предадена/натоварена. Проверка на счетоводната и търговска документация на доставчика не е извършена преди изготвяне на заключението по ССЕ. Достъп до нея не е предоставен и на екипа, провел ревизията, приключила с установени по реда на чл.122 и сл. ДОПК задължения, включително за ДДС. Признание на приходната администрация, че фактурите съответстват на действително извършена облагаема доставка не произтича от липсата на корекции на декларирания резултат по ЗДДС – решение по дело С-643/11.

Когато лицето установи реално осъществяване на доставките и изпълнение на останалите формални изисквания за признаване на данъчен кредит, отказът да му бъде признато право на приспадане на данъчен кредит следва да е обусловен само ако въз основа на обективни данни се установи, че ДЗЛ, което е получило стоките и услугите, основание за правото на приспадане, е знаело или е трябвало да знае, че с придобиването на тези стоки и услуги е участвало в сделка, която е част от измама с ДДС, извършена от доставчика или друг стопански субект, действащ нагоре или надолу по веригата от тези доставки или услуги (т.40 от решение от 06.12.2012г. по дело С-285/11 на С.) основание за приспадане, е знаело или е трябвало да знае, че с придобиването на тези стоки или услуги е участвало в сделка, която е част от измама. Доказателствената тежест вече е за органите по приходите по арг. от т.41 от посоченото решение на С.. Прилагането на това разбиране е обусловено от установяване на реалното извършване на доставките.

Поради успешно проведено насрещно доказване на приходната администрация и формиран фактически извод, че доставките, по които са издадени фактурите от [фирма], [фирма] [фирма], [фирма] и [фирма], не са осъществени, ревизионният акт е законосъобразен.

С оглед изхода на делото и при направеното искане за това на ответника се следва юрисконсултско възнаграждение съобразно чл. 161 от ДОПК, което се определя от съда на 3823 лв.

Воден от горното и на основание чл. 160 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Т. Ц. срещу ревизионен акт № 01 1103467/ 09.06.2011 г., издаден от В. К., главен инспектор по приходите в ТД на НАП – С., потвърден с решение № 2387/ 27.12.2011 г. на директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението”, сега „Обжалване и данъчно–осигурителна практика” С. при ЦУ на НАП в частта на непризнат данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма], [фирма] [фирма], [фирма] и [фирма] за данъчни периоди април, юни, юли, август и ноември 2009 г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Т. Ц., да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” С. при ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 3823 /три хиляди осемстотин двадесет и три/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: